

Wanneer angst adem
wordt

Wanneer angst adem wordt

Marco Bos

Schrijver:Marco Bos
Coverontwerp: Marco Bos
ISBN:9789465319674
© Marco Bos

VOORWOORD

Soms zijn de stilste verhalen de zwaarste om te dragen.

Dit boek is ontstaan uit de wens om te laten zien hoe complex, pijnlijk en tegelijkertijd krachtig het leven kan zijn wanneer angst een schaduw werpt over elke stap. We zien vaak maar het oppervlak van elkaar: de lach in de gangen, de gesprekken op school, de luchtige momenten die lijken te vertellen dat alles goed gaat. Maar achter die beelden schuilt soms een wereld die niemand ziet—een wereld van adem die stukt, gedachten die overschreeuwen en gevoelens die nergens heen kunnen.

Dit verhaal is voor iedereen die ooit heeft gevoeld dat de wereld te groot was.

Voor iedereen die bang was om te spreken.

Voor iedereen die dacht dat zij er alleen voor stonden.

Maar vooral is het voor mensen die, net als Liam en Jasper, ontdekken dat echte kracht niet ligt in het wegbijten van gevoelens, maar in het durven delen ervan. In het toelaten dat iemand naast je zit, zelfs wanneer jij gelooft dat je het niet verdient.

Als je tijdens het lezen iets herkent, iets ziet of iets voelt—dan hoop ik dat dit verhaal je laat weten dat je niet alleen bent. Dat angst misschien fluistert, maar dat er altijd iemand is die wil luisteren.

Dank je dat je dit boek in handen hebt.

Dank je dat je deze reis aangaat.

Ik wens je moed.

Ik wens je rust.

En ik wens je licht, precies daar waar het donker lijkt.

HOOFDSTUK 1 – Niet uitgenodigd

Liam staarde naar het scherm van zijn telefoon alsof het hem persoonlijk wilde kwetsen. Het felblauwe licht weerspiegelde in zijn ogen terwijl hij door de foto's scrolde. Een groep jongens stond lachend bij een vuurkorf. Iemand hield een zak marshmallows omhoog. Iemand anders gooide gekke gezichten naar de camera.

En in het midden van de foto—uitgerekend daar—stond Noah.

Liam slikte.

Zijn vingers trilden een beetje, al probeerde hij het te negeren. Misschien was het gewoon de kou in zijn slaapkamer, hield hij zichzelf voor. Maar hij wist dat het niet waar was.

Onder de foto stond:

“Spontane avond! Beste vrienden ”

Beste vrienden.

Liam voelde iets als een kleine steek recht onder zijn ribben.

Hij scrolde verder. Nog een foto. Nu stonden ze dicht bij elkaar, een paar van hen met de armen om elkaar heen. Noah lachte breed. Hij had die lach altijd gehad — een soort rustige, zelfverzekerde glimlach waar Liam zich vroeger aan had opgetrokken.

Vroeger.

Toen Noah nog aan zijn deur klopte met de vraag: “Kom je mee?”

Toen Liam niet bang was voor zijn eigen gedachten.

Zijn telefoon trilde plotseling in zijn hand. Een hart sprong op. Een bericht?

Misschien iets van Noah?

Maar nee.

Alleen een melding dat hij te lang naar zijn scherm had gekeken.

Liam legde zijn telefoon met de schermkant naar beneden op zijn bureau. Zijn adem ging sneller dan hij wilde. Het voelde alsof er een onzichtbare hand om zijn borstkas zat, net iets te strak.

Hij probeerde zichzelf toe te spreken.

Het is vast niet expres. Ze dachten gewoon dat je geen zin had. Je zegt toch vaak nee?

Maar dat hielp niets. Want ergens diep in hem fluisterde dat andere stemmetje — dat stemmetje dat klonk als hijzelf, maar veel harder en veel gemeener:

Ze vragen je niet, omdat je raar doet. Omdat je altijd zenuwachtig bent. Omdat je een last bent.

Hij stond op en liep naar het raam. Buiten joeg de wind over de kale takken. Hij keek naar beneden, naar de straat waar hij en Noah vroeger uren hadden gefietst. Hij herinnerde zich hoe Noah altijd als eerste durfde — van de steile helling af, door de diepe bocht, over het bruggetje. En hoe hij dan omkeek en riep: “Kom op, Liam! Jij kan dit!”

En Liam kon het. Toen wel.

Nu voelde hij zich alsof elke stap in het leven een valkuil was.

Zijn hart klopte nog steeds snel. Zijn handen zweten. Hij staarde naar zijn eigen spiegelbeeld in het raam — in de contouren van zijn gezicht zag hij hoe moe hij eruitzag. Donkere kringen onder zijn ogen, zijn schouders iets te hoog opgetrokken.

Waarom kon niemand het zien?

Of misschien zagen ze het wel, en was dat juist waarom ze hem niet erbij wilden hebben.

Zijn telefoon lag nog steeds op het bureau. Hij wilde hem niet oppakken, maar hij wist dat hij het toch zou doen. Het voelde alsof hij zichzelf keer op keer pijn moest doen, alsof het verslavend was. Hij liep terug en draaide het toestel om.

Nog een foto.

Noah zat op een stoel bij het vuur, handen om een mok warme

chocolademelk, hoofd achterover, lachend om iets wat hij niet kon horen. Liam voelde zijn maag samentrekken.

Hij ademde langzaam uit.

Misschien beeldde hij zich alles in. Misschien was er niets aan de hand.

Maar diep vanbinnen wist hij dat hij dat allang niet meer geloofde.

HOOFDSTUK 2 – De Presentatie

De gangen van de school klonken maandagochtend harder dan normaal. Stemmen weerkaatsten tegen de lockers, deuren sloegen dicht, iemand riep iets naar een vriend aan de overkant van de hal. Maar voor Liam voelde het alsof hij door een tunnel liep — zijn eigen adem was het enige wat hij echt hoorde.

Vandaag moest hij presenteren.

Zijn maag trok samen bij elke stap die hem dichterbij lokaal 2.14 bracht.

Toen hij de deur opende, klonk het geschuiф van stoelen en geroezemoes van klasgenoten. Hij hield zich klein terwijl hij naar zijn stoel liep, een paar rijen achterin. Hij zag Noah bij het raam zitten, omringd door vrienden, lachend om iets dat iemand fluisterde.

Noah keek niet op.

Niet één keer.

Liam voelde weer diezelfde tinteling in zijn borst als zaterdagavond, maar nu zat er een extra laag bovenop: schaamte. Hij wist dat hij niet goed was in sociale situaties, maar op school voelde het alsof iedereen hem kon zien falen. Alsof ze het verwachtten.

“Goedemorgen,” zei mevrouw Ruiter terwijl ze het digibord opstartte. Ze droeg een blauwe blouse en haar bril zakte steeds iets naar voren op haar neus wanneer ze naar het scherm keek.

“Vandaag gaan we verder met de presentatieopdrachten. Wie staat er als eerste...?”

Liam sloeg zijn ogen neer. Als hij stil genoeg bleef, zou niemand hem kiezen. Zo werkte het meestal.

“Liam.”

Hij verstarde.

Zijn naam had geklonken. Het duurde een seconde voordat hij durfde op te kijken.

Mevrouw Ruiter glimlachte vriendelijk. “Jij bent vandaag aan de beurt. Kom maar naar voren.”

Het geroezemoes verstomde langzaam. Het voelde alsof de hele klas naar hem keek, ook al wist hij dat dat niet waar was. Maar zijn hersenen luisterden niet naar logica; ze bleven maar fluisteren dat iedereen hem observeerde, beoordeelde, op fouten zat te wachten.

Hij stond op. Zijn benen voelden licht, alsof ze niet bij hem hoorden. Zijn handen waren klam.

Toen hij tussen de tafels door liep, ving hij een glimp op van Noah. Die keek wel op... maar snel weer weg. Alsof hij betrappt was.

Waarom kijk je dan niet gewoon even naar me? Dacht Liam.
Waarom voelt het alsof ik lucht ben voor je?

Bij het bord legde hij zijn stapel papieren neer. Zijn hart bonsde zo luid dat hij dacht dat het hoorbaar was.

“Wanneer je er klaar voor bent,” zei de docente zacht, alsof ze wist wat er in hem gebeurde.

Liam haalde diep adem.

Hij keek op naar de klas — fout. Zijn adem stakte meteen. Blikken, gezichten, een paar verveeld, een paar wachtend. Zijn keel trok dicht.

Zijn vingers klemden zich om het papier.
Hij voelde het trillen.

Zijn mond opende, maar er kwam geen geluid uit.

Een paar leerlingen fluisterden.

Een lachje, ergens links. Niet hard, maar net genoeg om hem te raken.

Hij had dit geoefend. Thuis, voor de spiegel. En het ging best goed.

Maar nu... nu voelde het alsof hij in een cockpit zat van een vliegtuig waar hij niets van begreep.

Zijn zicht werd een beetje wazig.

Hij kneep zijn ogen dicht, als reflex.

Niet nu. Alsjeblieft niet nu.

Paniek aanval.

Hij verbrak oogcontact, keek naar de grond, zocht houvast. Zijn adem kwam te snel, te hoog in zijn borst.

“Wil je even zitten?” hoorde hij de stem van mevrouw Ruiter. “Geen probleem.”

Maar juist dát maakte alles erger.

Nu wist iedereen dat hij het niet kon.

Hij knikte kort en liep terug naar zijn plek, zijn wangen brandend. Hij hoopte dat niemand hem aankeek.

Toen hij neerzakte op zijn stoel, trok hij de capuchon van zijn trui een beetje omhoog. Alsof dat hem kon verbergen.

Een paar rijen verder draaide Noah heel even zijn hoofd.

Hun blikken kruisten een halve seconde.

Noah keek snel weg.

Liam voelde zijn keel opnieuw samentrekken — maar deze keer niet alleen van paniek.

Deze keer ook van verdriet.

HOOFDSTUK 3 – Het Gesprek bij de Kluisjes

De rest van de les was een waas. Terwijl de leerlingen om hem heen hun laptops openklapten, aantekeningen maakten en fluisterden over het weekend, zat Liam stil, met zijn blik op het bureau gericht. Zijn adem was weer normaal, maar zijn borst voelde nog steeds zwaar. Alsof er een steen in lag die niet weg wilde.

Een presentatie. Slechts een simpele presentatie. Zelfs dat kan ik niet.

Toen de bel eindelijk ging, schrok hij op. Stoelen schoven achteruit, rugzakken werden dichtgeritst. Liam wachtte tot de meeste klasgenoten vertrokken waren voordat hij opstond. Hij wilde geen ogen in zijn rug voelen.

Hij slingerde zijn tas over één schouder, liep het lokaal uit en volgde de stroom de gang in. Bij de kluisjes bleef hij staan. Hij deed alsof hij iets zocht in zijn tas, gewoon om tijd te rekken. De kluisjes vormden een soort barrière — een plek waar je kon verdwijnen tussen de geluiden.

Hij opende zijn kluisje en keek naar binnen, zonder echt iets te zien.

Achter hem klonken voetstappen. Een stem.

“Liam?”

Hij verstijfde.

Hij kende die stem.

Langzaam draaide hij zich om.

Noah stond er.

Zijn handen in de zakken van zijn jas, blik net iets te laag, alsof hij niet zeker wist of hij moest glimlachen of niet.

“Hey,” zei Noah.

Liam knikte kort. Zijn hart sloeg een slag over, maar niet van angst — meer van verwarring. Noah sprak hem zelden nog aan. Zeker niet uit zichzelf.

“Hoe gaat het...?” vroeg Noah, voorzichtig.

Liam keek hem even aan. Het was zo’n simpele vraag, maar het voelde als een valkuil. Als hij goed zei, was het een leugen. Als hij de waarheid zei, zou Noah zich ongemakkelijk voelen. Dat was altijd zo.

“Gaat wel,” mompelde Liam.
Veilig. Vaag. Ongevaarlijk.

Noah knikte langzaam. Hij wreef over zijn nek. Liam herkende dat gebaar — Noah deed dat altijd als hij zenuwachtig was.

“Over net, eh...” begon Noah. “Dat van je presentatie. Het is... het is oké, weet je.”

Liam voelde zijn wangen branden. Hij wilde dat niemand er meer over sprak.

“Je hoeft er niks van te zeggen,” zei hij snel. “Het was gewoon... kut.”
Hij wilde het luchtig laten klinken, maar zijn stem brak bijna.

Noah keek op. Zijn ogen waren zachter dan Liam verwacht had.
“Het gebeurt iedereen weleens,” zei hij. “En... ik weet dat het voor jou lastiger is.”

Die woorden raakten harder dan Noah misschien bedoelde.
Liam voelde zichzelf kleiner worden.
Hij weet het. En toch doet hij niets.

Hij wilde iets zeggen, maar voordat hij een zin kon vormen, riep iemand uit de verte: “Noah! Kom je?”

Noah draaide zijn hoofd om. Zijn vrienden stonden halverwege de gang. Eén ervan maakte een grap die Liam niet verstond, maar Noah wél — hij grinnikte zacht. Het contrast sneed.

“Eh... ik moet gaan,” zei Noah. “Zie je later?”

Liam knikte, al voelde het alsof zijn keel dicht zat.

“Later,” zei hij, maar hij wist niet zeker of Noah het gehoord had.

Noah liep weg, versnelde zijn pas en voegde zich bij de anderen. Binnen een paar seconden lachte hij weer, alsof het moment bij de kluisjes nooit had bestaan.

Liam keek naar de grond.

Zijn handen trilden opnieuw.

Hij sloot zijn kluisje. Het maakte een hard, metalen geluid dat echode in de lege plek om hem heen.

Voor een hele korte seconde had het bijna geleken alsof Noah zich wéérkelijk om hem bekommerde.

Maar net zo snel als een vlammetje in de wind was dat gevoel weer verdwenen.

HOOFDSTUK 4 – Thuiskomst

De voordeur klikte zacht dicht achter Liam. Hij liet zijn rugzak meteen tegen de muur zakken, alsof hij hem nooit meer wilde aanraken. Het huis rook naar tomatensoep — warm, kruidig, bekend. Op sommige dagen voelde die geur als thuiskomen, op andere dagen als een herinnering aan iets dat hij niet meer helemaal kon bereiken.

Vandaag hoorde die geur bij de verkeerde soort dag.

“Hey lieverd,” klonk het vanuit de keuken. “Hoe was school?”

Liam kromp bijna onzichtbaar in elkaar.
Gewoon zeg het gewoon. Zeg goed. Zeg normaal.

“Gewoon,” zei hij snel, zijn stem vlak.

Zijn moeder stapte in de deuropening, een theedoek losjes over haar schouder. Haar blik gleed over zijn gezicht, lingerde even bij zijn ogen, die zelfs hij voelde branden.

“Je ziet een beetje bleek,” zei ze. “Alles oké?”

Liam haalde zijn schouders op. “Ja, ik ben gewoon moe.”
Dat was veiliger dan de waarheid.

Ze keek nog een paar tellen langer, alsof ze twijfelde of ze door moest vragen. Uiteindelijk knikte ze langzaam. “Er staat soep op het fornuis als je trek hebt.”

“Dank je.”

Hij liep de trap op. De trede halverwege kraakte, zoals altijd, maar vandaag klonk het harder. Boven in zijn kamer schopte hij zijn schoenen uit en liet zich direct op zijn bed zakken. Zijn gedachten gingen als een donkere golf door hem heen.

Het lokaal.

De stilte voor zijn presentatie.

Zijn stem die niet wilde.

De fluisterende klas.

De lach ergens links.

De blik van Noah — die ene halve seconde — en hoe die daarna meteen wegluchtte.

Liam kneep zijn ogen dicht.

Hij draaide zich naar de muur toe, zijn gezicht half in het kussen gedrukt. Het voelde warm, zacht, maar zijn borst voelde juist strak, alsof er touwen omheen getrokken waren.

Hij pakte zijn telefoon.
Een bericht van zijn moeder:
Echt alles oké? Laat het me weten, lieverd.

Hij legde zijn telefoon weer neer.
Hij kon haar niet zeggen dat hij het gevoel had langzaam in zichzelf te verdwijnen.

Hij wilde even nergens aan denken, maar dat lukte nooit. Zijn gedachten vonden altijd een weg terug naar dezelfde plek.

Flashback – Toen alles nog makkelijker was

Het gebeurde zonder waarschuwing — gedachten die terugspoelden naar vroeger, naar een tijd die zo anders voelde dat het bijna een film leek.

Hij zag zichzelf ineens als twaalfjarige jongen, rennend door dezelfde straat waar hij nu zo vaak naar keek vanuit zijn raam. De zon scheen fel, het was zomer, en achter hem klonk een bekende stem:

“Liam! Sneller, man! Je kan het!”

Noah.
Lachend, rennend, zijn fiets met één hand duwend.

Liam rende, zijn wangen rood, adem hijgend maar vrolijk. Ze wilden naar het trapveldje aan het eind van de straat. Toen hij struikelde, voelde hij een hand in zijn kraag die hem nog net opving.

“Bijna! Je moet je voeten hoger optillen,” zei Noah, alsof hij de trainer was van een of ander topteam.

Liam lachte toen.
Echt lachte.
Zonder dat zijn keel zich aanspande of zijn gedachten verzwaarden.

Noah knipoogde.

“Kom op, gast. Jij kan veel meer dan je denkt.”

Ze hadden uren gevoetbald. En daarna had Noah hem uitgenodigd om te blijven eten. His moeder had frietjes gemaakt en ze hadden gele cola gedronken uit te grote plastic bekers.

Die dag voelde licht.

Liam had zich nooit afgevraagd of hij te veel was.

Noah had nooit weggekeken.

Alles voelde vanzelfsprekend.

De herinnering vervaagde langzaam, als een foto die te lang in het zonlicht had gehangen.

Terug naar nu

Het contrast brandde in hem — pijnlijk helder.

Hij opende zijn ogen weer. Zijn kamer voelde kaler, kouder dan daarvoor.

Hij probeerde niet te huilen, maar zijn ogen prikten toch. Een zacht snikken trilde door zijn borst, nauwelijks hoorbaar maar onmogelijk te stoppen.

Zijn telefoon trilde naast hem.

Een foto in de groepschat van zijn klas.

Vijf jongens bij de snackbar.

Houdingen los, glimlachen breed.

Noah in het midden.

“Nog ff snacken! Wie komt ook?”

Liam sloeg een hand over zijn ogen.

Waarom voelt het alsof ik verdamp?

Hij legde zijn telefoon weg, draaide zich op zijn rug en staaarde naar het plafond — naar het kleine scheurtje bij de lamp, het patroon dat hij al zo vaak had nageteld.

Hij ademde langzaam in.
Langzaam uit.

Maar het werd niet beter.

Niet vandaag.

HOOFDSTUK 5 – De Spanningsscheur

De volgende ochtend voelde Liam nog steeds de nasleep van gisteren. Hij had slecht geslapen; zijn gedachten waren te luid geweest. Toch dwong hij zichzelf om op te staan, zich aan te kleden en naar school te gaan.

In de gangen voelde alles anders — harder, scherper. Alsof elke blik hem kon snijden.

Toen hij zijn kluisje opende, hoorde hij achter zich gelach van Noah en een paar jongens. Hij draaide zich niet om, maar hij voelde exact waar ze stonden, alsof hun aanwezigheid een druk op zijn rug zette.

“Heb je dat gezien, gast?” klonk één van de jongens.
“Hij kon niet eens één zin zeggen.”

Liam verstijfde.
Hij wist dat het over hem ging.

Een paar seconden later zei iemand: “Laat maar, man. Hij hoort het niet.”
Dat maakte het erger.

Noah zei niets.
Geen verdediging.
Geen “hou op.”
Gewoon stilte.

Die stilte sneed harder dan elk woord.

Liam sloeg zijn kluisje dicht en liep weg, zonder achterom te kijken. Zijn ogen prikten, maar hij weigerde te knippen. Hij wilde niet dat iemand zag wat het met hem deed.

Tijdens de eerste les kon hij zich niet concentreren. De stemmen van de jongens echoden door zijn hoofd. Zijn adem ging snel en oppervlakkig — zijn gedachten ook.

Waarom laat Noah dit gebeuren? Waarom zegt hij niks? Waarom voelt het alsof ik hem kwijt ben, zonder dat we er ooit over gesproken hebben?

Tijdens de pauze werd het erger.

Liam stond alleen bij de rand van het schoolplein, zijn handen in zijn zakken, zijn capuchon half over zijn hoofd. De lucht was grijs en koud, de wind scherp.

De groep jongens stond een paar meter verderop, Noah ertussen. Ze waren iets aan het bespreken over de projectweek die eraan kwam.

“Liam hoeft zich toch niet aan te melden,” grapte iemand.

“Die durft nog niet eens een vraag te stellen.”

Gelach.

Harder dan nodig.

Liam voelde iets in zijn borst scheuren — iets kleins, maar precies op een pijnlijke plek.

En toen gebeurde het.

Noah keek naar hem.

Heel even.

Ogen vol twijfel.

Misschien zelfs schuld.

Maar daarna...

Keek hij weg.

En lachte met de rest mee.

Alsof hij moest kiezen.

En niet voor Liam koos.

Liam draaide zich om en liep van het plein weg, sneller dan hij wilde. Zijn hart bonsde tot in zijn keel. Zijn handen trilden zo erg dat hij ze moest verbergen in zijn mouwen.

Hij wist niet waar hij heen liep, alleen dat hij weg móést.

De spanning in hem bouwde zich op als een storm onder zijn huid — en ergens diep vanbinnen, heel diep, begon er iets gevaarlijk te verschuiven.

Iets dat naar drama rook.

Iets dat niet meer lang stil kon blijven.

HOOFDSTUK 6 – Het Sportveld

De lucht was helder die middag, een zeldzaam moment van zon in een week vol grijs. Tijdens gymles verzamelden alle leerlingen zich op het sportveld. Het gras was nat van de ochtenddauw; bij elke stap hoorde Liam het zachte, zompige geluid onder zijn schoenen.

De docenten deelden de groep op voor voetbal. Eén veld, twee teams, een paar jongens die elkaar meteen afstreepten alsof ze al jaren wisten wie waar hoorde.

Liam stond een beetje aan de rand, zijn handen in de zakken van zijn sportbroek. Hij wachtte niet echt op iets — eerder verwachtte hij dat niemand hem zou kiezen.

En dat klopte.

Twee teams stonden al klaar voordat iemand zei:

“Oh... en Liam nog.”

Alsof hij een vergeten voorwerp was dat toevallig op het veld lag.

“Kom maar bij ons,” zei één van de jongens, niet onaardig, maar ook zonder interesse.

Liam knikte kort en sloot aan.

Zijn blik viel even op Noah, die in het andere team stond.

Noah keek niet terug.

De scheids floot, het spel begon.

Liam bleef vooral aan de zijlijn staan. Niet omdat hij niet kón spelen — vroeger was hij snel, verrassend goed zelfs — maar omdat elke beweging voelde alsof er een spotlight op hem stond. Hij wilde niet vallen, niet struikelen, niet iets doen wat gelach uitlokte.

De zon scheen warm op zijn nek, de wind zacht in zijn oren.

Voor heel even voelde het bijna rustig.

Maar rust was altijd tijdelijk.

Halverwege de les viel de bal plotseling voor zijn voeten.

Een perfecte kans.

Als hij hem naar voren schoot, stond één van zijn teamgenoten vrij. Hij kon zelfs scoren.

Zijn hart sloeg een slag over.

Doe iets. Doe gewoon iets.

Hij haalde diep adem, trok zijn been naar achter om te trappen—

“Noah!” riep iemand.

De bal werd vlak voor Liam’s schoen weggegrist door een jongen uit het andere team. Noah rende er achteraan, zijn passen krachtig en soepel zoals altijd. Liam bleef staan, zijn been half in de lucht, als bevroren.

Hij voelde de blik van iemand in zijn rug. Misschien minachting.

Misschien gewoon ongeduld. Maar zijn lichaam verstrakte meteen.

Vanaf de zijlijn hoorde hij één van de jongens mompelen:
“Laat hem maar. Hij doet toch nooit iets.”

Het was niet hard.
Maar Liam hoorde het.

Hij draaide zijn hoofd weg, alsof dat de woorden kon uitwissen. De lucht boven hem leek ineens veel groter, veel kouder.

Toen de gymles voorbij was, liep hij als één van de eersten terug naar de kleedkamers. Hij wilde niemand aankijken, wilde geen commentaar horen dat misschien beslist wél of misschien alleen in zijn hoofd bestond.

In de kleedkamer trok hij langzaam zijn schoenen uit. Terwijl hij zijn veters losmaakte, hield hij zijn hoofd laag. De stemmen van de anderen klonken gedempt, alsof hij onder water zat.

Toen hij opstond om zijn tas te pakken, kruiste zijn blik heel even die van Noah, die net zijn shirt uittrok.

Noah keek weg.
Weer.

Alsof Liam een gedachte was die hij liever niet wilde hebben.

Liam voelde iets in zijn borst dat zich aanspande en niet meer losliet. Maar het was geen schok, geen pijnpiek. Het was iets langzaams. Iets dat zich opbouwde. Een soort teleurstelling die zich vermomde als gewenning.

Een zachte verzakking.

Alsof hij langzaam leerde dat sommige mensen hem niet meer zagen — zelfs als ze recht tegenover hem stonden.

Hij liep de kleedkamer uit, de gang in. Het zonlicht dat door de hoge ramen viel, voelde warm op zijn gezicht, maar hij voelde het nauwelijks.